

FOLK OG LAND

NR. 4 — 10. ARGANG

LØRDAG 28. JANUAR 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Aso Storsæter
Måndagen 21 B

Engelskmann om bakgrunnen for Eichmann-affæren:

Dette er fengslet hvor Eichmann forberedes for «rettssaken». Han får ikke snakke med sin forsvarer i enerum og under den såkalte prosess skal han sitte i et eget bur tilbygget rettssalen, slik at ingen kan komme i kontakt med ham. Pussige forholdsregler etter vesteuropeisk målestokk.

Det er ikke så godt å forstå hva som egentlig ligger bak bortførelsen av Eichmann og de senere stadige utsettelse av den bebudede prosess i en sak som ifølge verdenspressens enstemmige påvisning er så klinkende klar og opplagt. Efterfølgende artikkel, som vi henter fra det tyske tidsskriftet NATION EUROPA, av den kjente britiske jurist F. J. P. Veale, blant annet forfatter av boken «Advance to Barbarism», vil derfor bli lest med den aller største interesse. Men formodentlig ikke av dem som først og fremst burde lese den.

Vi har vel alle en eller annen gang opplevet et forbausende sammentreff av begivenheter, hvor en — med Schopenhauer — måtte spør-

re: Tilfeldighet? Eller høyere hensikt?

At Eichmann ble kidnappet utregnet akkurat like før den ventede toppkonferanse i Paris, oppfattet man dengang som et tilfeldig, omenn bemerkelsesverdig sammentreff. Om også en «høyere» hensikt kunne ha styrt tilfeldigheten, det tenkte ingen over. Slike pinlige overveielser er jo også bannlyst i England.

Men det som senere har hendt, kan man ikke lenger med den beste vilje betegne som en ren tilfeldighet.

La oss straks slå fast at Eichmanns flukt til Argentina allerede i lang tid hadde vært alminnelig kjent. Likeoverfor denne kjensgjerning trenger det spørsmål seg på, hvorfor det etter så mange år akkurat våren 1960 ble besluttet å bortføre ham. Var det inntrådt en politisk utvikling, som lot voldsåden tre frem som et lønnsomt foretagen-

Den kjente britiske jurist F. J. P. Veale om den hemmelige sammenheng bak kulissene.

de? Og hva ville en oppnå ved menneskerovet?

Annet spørsmål: Hvorfor ble Eichmann ikke etter bortføringen dømt summarisk og avlivet? Man hadde jo dog til rettferdiggjørelse av menneskerovet forsikret høylydt nok at det forelå en slik overveldende fylde av bevismateriale mot massemorderen, at selv det åpenbare brudd på folkeretten som var begått ved bortførelsen fra en fremmed stat, var rettferdiggjort. Påny og påny het det dengang at da Eichmanns eksempellose forbrytelse jo var alminnelig kjent, kunne ikke Argentina beklage seg over at Israel tok straffeforfølgelsen i egen hånd. — Hvorfor altså en langvarig undersøkelse når skylden var så klar som den samlede verdenspresse dengang enstemmig bekreftet likeoverfor bortførerne?

Godtroende vil ofte forklare de forbausende kjensgjerninger med at det jo var nødvendig å få belyst Eichmanns ugjerninger gjennom en grundig undersøkelse til siste rest og klarlegge omfanget av hans umenneskelige gjerninger til oppbyggelse for den fremtidige historieskrivning.

Men dette svar er meningsløst. For hvis undersøkelsesvirksomheten virkelig bare

kurts. side 6

Okkupasjonshistorien bak kulissene:

Nasjonal Samling og arbeiderne

Av SIEGFRIED

I.

Nasjonal Samling har ikke fått megen ære for den innsats mange av partiets menn gjorde for de norske arbeidere under okkupasjonen, og dog visste de fagorganiserte arbeidere dengang selv at de forstod det faktiske forhold ved stort sett å opprettholde sitt medlemskap og sine tillitsverv og ved ikke å innlate seg på eventyr som kunne sette hele arbeiderklassens velferd på spill.

Når dagens ledere av LO, sammen med Arbeiderpartiets partipolitikere og naturligvis kommunistene forsøker å fremstille Quislings bevegelse som arbeiderfiendtlig og med antisosial tendens, så er dette så langt fra sannheten og så misvisende at det kan trenge en korleksjon. Jeg bringer den her som et bidrag til «historien bak kulissene» i form av personlige opplevelser.

*

Det var ingen lystelig oppgave de kommissariske ledere av LO overtok da de etter den uhyggelige undtagelsestilstand i Oslo tok fatt på å vareta de norske arbeideres interesser, ikke bare vis a vis de tyske myndigheter, som nettopp hadde slått så hardt og brutalt til, men også og i første rekke vis a vis Arbeidsgiverforeningen, som søkte å slå mynt på okkupasjonsforholdet og det tyske ønske om stor arbeidsinnsats som et

ledd i Tysklands krigsanstrebninger.

Bortsett fra den evige dragkamp med arbeidsgivere som søkte den tyske okkupasjonsmakts støtte mot norske arbeidere, var det i første rekke tilpassingen til den lavere mellomeuropeiske levestandard som bød på vanskeligheter. Den tyske okkupasjonsmakt dekreterte en absolutt lønnsstopp, samtidig som de trykket levestandarden ned ved å tillate prisstigning.

Allerede i april dagene 1940 benyttet norske arbeidsgivere situasjonen til angrep på arbeidernes rettigheter — og for den saks skyld også på funksjonærenes. Det ble foretatt masseoppsigelser og foretatt lønnsreduksjoner i ly av de krigerske begivenheter, og her fikk da for første gang den mann som var skreket ut som den store «arbeider-

(Forts. side 2)

F. J. P. VEALE

TREINDUSTRI

Organ for Norsk Forbund for Treindustrien

Nr. 10 Oslo, oktober 1942 31. årgang

INNHOOLD:

Lønnsituasjonen i 1942

Lønnsituasjonen

NS og arbeiderne -

(Forts. fra s. 1)

fiende», Vidkun Quisling anledning til å gripe inn til fordel for norske arbeidere. I den korte regjeringstid før han ble styrtet ved en sammensvergelse mellom tyskerne i Norge og folkene bak administrasjonsrådet, grep han energisk og med hård hånd inn mot disse arbeidsgivernes asosiale opptreden.

Så lenge de gamle fagforingsfolk satt i ledelsen, valgte de å spille på tyskerne mot NS. Det var ikke bare et tåpelig spill, fordi det var det samme som arbeidsgivernes drev og hvor de stod så meget sterkere, men det var også et farlig spill, noe som undtagelsestilstanden viste.

Den kommissariske ledelse av LO og fagforbundene bestod utelukkende av folk som var medlemmer av Nasjonal Samling og de søkte naturligvis sin støtte i partiet mot de tyskunderstøttede arbeidsgivere. På det vis gjenspeilet kampen på det politiske felt mellom Quisling og Terboven seg også innen arbeidslivets organisasjoner. Dertil kom at det også dukket opp en slags illegal ledelse av LO som forsøkte å få et ord med i laget. Den utgav endel illegale aviser og skrifter, men det er typisk at den hadde et annet syn på forholdene enn det som ble autorisert etter fredsutbruddet i 1945. Den illegale LO-ledelse var fullt klar over den innsats den kommissariske ledelse kunne gjøre, og den appellerte også til denne ledelse om å vareta arbeidernes økonomiske interesser i den vanskelige tid.

Således skrev «Fri Fagbevegelse» sommeren 1942 at prisene stiger og lønnsnivået er fast. «Det har derfor ikke siden fagorganisasjonen fikk innflydelse på arbeidsvilkårene her landet vært mere bydende nødvendig å reise krav om kompensasjon for prisstigningen enn nå». Og videre: «Arbeiderne må også overfor den kommissariske ledelse i Landsorganisasjonen og forbundene reise krav om at der må gjøres en alvorlig innsats for å skaffe lønnskompensasjon.»

Og det ble da også faktisk og ustanselig gjort slike alvorlige forsøk, dels overfor tyskerne og arbeidsgiverne og dels i de publikasjoner LO utgav: «Norsk Arbeidsliv» og fagbladene. Så iherdig og så uforferdet ble dette fremholdt at det vakte mishag både hos arbeidsgiverne og deres tyske beskyttere, som de fikk innbildt at de alene kunne garantere full arbeidsinnsats til fordel for den tyske krigføring.

Tyskerne sørget for at papirkvotene til LO's publika-

sjoner stadig ble skåret ned til fordel for alle disse publikasjonene som idag skræler om sin enestående nasjonale holdning. Og når det gjelder Norsk Arbeidsgiverforening, så var dens direktør Chr. Erlandsen ikke snauere enn at han sendte et formelig angiverbrev til sosialminister Lippestad (kanskje med gjenpart til visse tyskere?). Det het i dette brev, som var dattert 17. desember 1942 blant annet:

«De synes vel kanskje jeg plager Dem når jeg nå igjen kommer med en henvendelse angående den systematiske kommunistpropaganda som finner plass i fagorganisasjonens pressevirksomhet.

Denne gang sender jeg Dem et eksemplar av «Treindustri» (som ble redigert av LO's presseavdeling) og viser jeg til spissartiklen i dette. Tonen, anlegget, insinuasjonen, generaliseringen, alt er skåret etter de beste mønster fra «Norges Kommunistblad».

Dette var altså Arbeidsgiverforeningens patriotiske innsats i en vanskelig tid, da NS-folkene i LO søkte alle midler og satte sin egen sikkerhet på spill for å hjelpe de norske arbeidere.

*

Men det var ikke bare disse vanskeligheter med Arbeidsgiverforeningen en hadde å stri med. Et annet problem var at tyskerne på sine egne arbeidsplasser ikke vek tilbake for å bryte den lønnspolitikk de førte i norsk arbeidsliv ellers. Og resultatet var naturligvis at arbeiderne i store skarer strømmet til de tyske arbeidsplasser, mens de dårligst betalte arbeider ble rammet av en katastrofal mangel på arbeidskraft, noe som igjen i sin tid førte til at den nasjonale arbeidsinnsats ble gjennomført — dessverre på en meget usosial måte.

For kort tid siden pågikk det en præssefeide mellom forskjellige grupper av «gode nordmenn» i Hamar Arbeiderblad nettopp om disse forhold. Det var tyskerarbeidet striden dreiet seg om og et par tyskerarbeidere skrev i bladet for å forsvare seg. Men de fikk svar. En innsender skrev således:

«De hadde 100 kroner da krigen brøt ut. Jeg hadde 75 kroner og var nygift. Da jeg drog i krigen, fikk min kone 60 kroner og jeg resten. At jeg drog i krigen burde jeg vel vært straffet for, for hadde vi greid å kaste tyskerne ut, ville det jo ha vært et stort økonomisk tap for dere. Det er ikke sant at det var det samme hva slags arbeide man tok under krigen. Tyskernes stipulering av løn-

En jubilent

Det er trist at vi alltid kommer etter med vår omtale av jubileer. Våre mange venner er sannelig ikke flinke til å holde oss underrettet i tide. Grunnen til disse sorgelige betraktninger er at en av de virkelig store og gode venner av vårt blad Haakon Sprauten, Spova, fylte 75 år 21. januar.

Det er ikke nødvendig for oss å presentere Sprauten for våre lesere. Han vil være kjent fra en rekke artikler og innlegg i FOLK OG LAND, som i andre aviser, og han vil være kjent som en interessert og aktiv deltager i Forbundets arbeid, både på representantmøter og ellers.

Selvom vi kommer for sent, så må det derfor være oss tillatt å sende Sprauten vår hjertelige hilsen og takk for innsatsen opp gjennom årene!

La oss få navnene!

Herr redaktør!

Det har forbauset meg at pressen ikke har offentliggjort navnene på dem som har fått erstatning for sin innsats under krigen. Det er jo en hedersgave, og det måtte derfor være av stor interesse for offentligheten å få se hvem som har fått, og hvor stor sum hver enkelt har fått. Jeg tar meg derfor den frihet å be FOLK OG LAND ta seg av denne sak og få navn og beløp offentliggjort fylkesvis.

*

FOLK OG LAND har dessverre ikke slik innflydelse som innsenderen synes å tro. Vi kan ikke gjøre annet enn å la oppfordringen gå videre til hin byråsjef som forestår både utdelingen og intervjuer med spark til «landssvikerne». For vi er naturligvis enig i at æres den som æres bør! Og ikke bare med penger!

Red.

ninger for sivilt arbeid og for dem som grov dødsfeller for norske og allierte soldater beviser det. Som fagarbeider er jeg blitt betalt med kr. 1,30 pr. time, mens dumme tyskerarbeidere har viftet med lønningspøser på 225 kroner pr. uke. Hvis tyskerarbeiderne skal beholde de formuer de har tjent, så har de som har holdt sin sti ren vært dumme».

Svenskene og Morgenpostsaken

Svensk Radiotjänst bragte to hetssendinger mot Hafskjold, men ikke dommen!

Det svenske ukeblad FRIA ORD redegjør inngående for Hafskjolds injuriersak mot Morgenposten og skriver som avslutning:

«Med Folk og Land må man hoppas, att denna dom utgör ett tecken på, att nya och friskare luftdrag börja genomvädra Norges land, då det nu i alla fall kommit så långt att en opartisk och rakryggad norsk domstol kan tillerkänna även NS-folket rättvisa och rättfärdighet, hur illa det sen än må smaka nydemokraterna både i Norge och dess nordiska grannländer.

Att den norska systempressen under de två veckor processen pågick uppförde sig på skamligaste vis och in i det sista genom lögnaktiga och gement tendensiösa rättegångsreferat sökte framställa käranden som boven i dramat, vilken vore att betrakta som skyldig hur än domen komme att utfalla, visade emellertid på ett förskräckande vis hur förgiftad och förljugen den politiska

atmosfären är i vårt västra grannland. Men — sanningen att säga — i Sverige uppförde sig en rad tidningar liksom också och framför allt Radiotjänst lika gement busaktigt och lika sanningslös, som motsvarande norska «upplysningsorgan». Sveriges Radio sände en specialrapportör till rättegången i Oslo — en herr Goland. Denne fikk i två framträdanden inför svenska radiolyssnare — icke referera rättegången — oh nej! men i stället beljuga, förtala och hetsa mot kärandeparten i målet Anders Hafskjold och Forbundet for Sosial Oppreisning, vilka utmålades som lömska och kriminella representanter för en norsk «nynazism». När domen över de norska journalerna och deras hetsblad hade fallit, då fanns inte vår svenska radioreporter på platsen, då teg både han och de svenska tidningarna. Och de ha fortsatt att tuga — kanske därför att domen över deras egna lögnar satt sig som en propp i halsen på dem».

DET HENDER

at brever til FOLK OG LAND blir borte. Det gjelder et brev fra Tollak Haavik, Karmøy, som ved nyttårstider sendte oss en annonse med gode nyttårønsker til venner og til lesere av FOLK OG LAND. Vi kan ikke godt ta inn en slik annonse nå så lenge etterpå, men vi vil gjerne på denne måte gjøre oppmerksom på at Haavik ikke sviktet i år heller.

TANNLEGE MAANØEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PA ROW

TANNRENOVNERING

Trondheim

Gisle Johnsenogt. 5 - V. Lade-

meen kirke - Voldsmåne

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 20 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 - 44 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 06 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Løssalg av

FOLK OG LAND

i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elina, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgater. vis a vis Cecil.

Nasjonal ungdom i Norge!

Nordiska Rikspartiet søker norsk ungdom for å danne den norske avdeling i Nordiska Rikspartiet. I Sverige, Danmark og Island er avdelingene dannet og kampen går frem på bred front. Søk derfor allerede idag kontakt med Nordiska Rikspartiet, Box 2149, Stockholm 2.

G. A. CREDSSON.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKÆAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

«Nesten en krigshelt»

Det er nesten ikke en jubilant som passerer milepelen her i landet, eller en avdød som kommer i jorden, uten at vi får høre om stor og patriotisk innsats i hine okkupasjonsår. Om vedkommende, som i de aller fleste tilfeller, bare har knyttet nevne i tankene — fordi det var for risikabelt å gjøre det i bukselommene — så blir det likevel behørig notifisert til glede for den oppvoksende slekt.

Overfor all denne overveldende patriotisme må en faktisk bare forbauset spørre seg selv hvorledes Tyskland kunne holde ut så lenge som det vitterlig gjorde — til og med med en sinnsyk teppebiter som både sivil og militær sjef?

For det synes nesten som det hele skulle være helt bortkastet og at patriotismen hadde vært bedre anvendt før 9. april 1940, dengang alle disse stormpatriotene mannjevt stemte på forsvarsdeleggerne i Arbeiderpartiet og Venstre.

Men det er noen her i dette land som ikke nøyer seg med slike avblekede laurbær fra den nasjonale ansjotsboks. Møt en av dem:

Skapsprenger Anker Rogstad sitter i disse dage bak lås og slå siktet for en rekke dristige og lønnsomme skapsprengninger. Både underretten og lagmannsrettens kjæremålsutvalg finner skjellig grunn til å mistenke ham og gikk med på politiets krav om fengsling.

Men så er da heller ikke Anker Rogstad noen ukjent mann for politi og rettsvesen. Ei heller for pressen. Ei heller for patriotene. For 4-5 år siden stod han for lagmannsretten, tiltalt ikke bare for en lignende serie skapsprengninger, men også for å ha slått ned med pistolskjefet en vaskekone som overrasket ham, for å ha skutt etter en vaktmann som også kom over ham, og lignende forbrytelser. Men Anker Rogstad er så sjarmerende, så overbevisende i sin tilsynelatende anger over forbrytelsen, og han er, som Verdens Gang slår fast, «nesten en krigshelt», så lagmannsretten gråt en skevt sammen med forbryteren over de sørgelige hendelser, og anså ham på beste måte. Han slapp billig og han slapp fort ut. Men ikke nok med det, det meget nasjonale Gyldendals Forlag (gjenkjøpt fra Danmark) været en Chessman-sensasjon og lot ham debutere med en roman om skapsprengere: «Etterlyst».

Etter løslatelsen har han solgt rattlåser til biler og etter hva politiet tror drevet bigesjeft som skapsprenger i stor stil.

Når Verdens Gang karakteriserer ham som «nesten en krigshelt», så er det såvisst ikke uten grunn. For Anker Rogstad nøyte seg ikke med å knytte nevne, det være seg i tankene eller i bukselommene. Etter en serie vinningsforbrytelser i Norge i begynnelsen av okkupasjonen, tok han etter et velykket kup i 1942 skritt til å forlegge sin virksomhet til Sverige — noe en stor del av den norske forbryterverden som kjent gjorde. Imidlertid traff han ved Risberget i Elverum på den norske grensepolitikont stabel Per Christensen og skjøt ham brutalt ned. Om dette skriver Verdens Gang at «fremgangsmåten viste allerede da en kynisk dristighet man skulle lete lenge etter». Saken ble forøvrig, men naturligvis forgjeves, etterlyst av Scharffenberg etter fredsutbruddet.

Men, tilbake til skapsprenger og patriot Anker Rogstad. Etter det velykkede drap på politimannen, kom han over grensen til Sverige og derfra til England, hvor han tjærestgjorde i de britiske styrker som flymekaniker. Fingernem var han jo allerede dengang. Da han kom tilbake til Norge sammen med regjering og kongemakt, fikk han omgående benådning for de forbrytelser han var ettersøkt for i Norge da han stakk av til Sverige. Mordet på Christen-

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A. Thorstensen, Kolonialwaren engros, Porsgrunn.

A/S Thunes mekaniske Værksted, Maschinenfabrik u. Eisen-giesserei, postboks 225, Skøyen pr. Oslo.

J. L. Tiedemanns Tobaksfabrik, Stensberggt. 27, Oslo.

R. Tiller, Fargehandel, Mellm-vn. 1, Trondheim.

Tinboden Forstoff A/S, Futtermittel, Trondheim.

Tinfos Jernverk A/S, Notodden.

Tinfos Papirfabrik, Notodden.

Tingstad A/S, Eisenwaren- u. Werkzeugagenturen, Brugt. 24, Oslo.

A/S Tingvoll Ullvarefabrikk, Fabrikation v. Mantel- u. Anzugsstoffene, Tingvoll.

Titan Co. A/S, Farbenfabrik, Fredrikstad.

Vise statsmenn

General Lord Ismay, som under verdenskrigen var stabssjef for den britiske forsvarsminister, har nå også utgitt sine memoarer. Han sier at alle engelskmenn hadde en vond smak i munnen ved tanken på å bli russernes allierte, men de var også «helt på det rene med at det ikke fantes annet alternativ». Det var den forrykte Europafiende Churchill som hadde bragt England i denne stilling. Lord Ismay sier om Churchill at han sa til sine private sekretærer, at han bare hadde ett eneste mål, nemlig å få ødelagt Hitler. «Selv om han foretar en invasjon i helvete, skulle jeg i det minste snakke pent om djevelen i Underhuset» sa han.

Ellers forteller også Lord Ismay om den skjebnesvangre rolle president Roosevelt spilte da Europa ble forrådt til den røde Stalin. Lord Ismay forteller om første gang han traff Stalin. Han hadde ventet å treffe en høy og kraftig kar, men ble meget overrasket over hvor liten han var. Fotografene hadde øyensynlig fått beskjed om å forstørre ham opp til et nesten overnaturlig format. Han beveget seg forsiktig og listende, omtrent som et villdyr på jakt etter bytte, og øynene hans var gløgge og listige.

sen ble naturligvis straks droppet, for de virkelig store patrioter liker i motsetning til de mange bitte små ikke offentlighet om sine gjerninger.

Og slik ble da skapsprenger Anker Rogstad «nesten en krigshelt». På samme måte som Gulosten, Osvald og andre.

HUSK BLADPENGENE!

Afrikansk nydemokrati

Som nå gradvis overtar makten i FN

I den amerikanske avis «The Daily News» klipper vi nedenst, like karakteristiske som fantastiske beretning omkring FN og alt det nydemokratiske rasevrøvet:

«Anklager hos FN om at 33 kongolesiske minearbeidere plutselig forsvant ned spiserøret hos deres landsmenn har fremkalt flere rapporter om kannibalisme i de oppdukende afrikanske stater.

Vi siterer dette fra Morris Ryskind, medarbeider i Los Angeles Times og vedrørende Leon M'Ba, den venstreradikale president for den nye stat Gabon:

«Han avsonet en gang straffarbeide i fire år under de franske utbytters trykkende åk for den uskyldige forseelse å ha spist opp sin svigermor».

*

Idet vi tilgir Mr. Ryskind hans ironi, undres vi over hvorledes en mann som spiste sin svigermor klarte å klatre opp til president for en stat, og som følge av det å bli deltagere i selveste FN.

Mr. Ryskind forklarer:

«M'Ba.s følgesmenn forble faste i sin tro og sine idealer — og han kom ut av fengslet som en av deres motstandshelter (mot fransk styre) slik at han i dag innehar landets høyeste embete».

M'Ba er kanskje den enes-

te statssjef innen FN som har løst svigermorproblemet med kniv og gaffel. Men han er ikke den eneste afrikanske statsmann som er blitt identifisert i FN-rapporter med kannibalisme. Vi minner om tragedien med Mr. Broka Bota fra Elfenbenskysten.

Mr. Bota var medlem av nasjonalforsamlingen og var meget beundret av sine velgere i baklandet. En dag han reiste tilbake dit på ferie dumpet han opp i en gammel kannibalistisk forestilling om at en person overtar dydene til den han spiser. Og da de likte Mr. Bota så godt, gulpet velgerne ham ned.

*

Vanvittige som disse rapporter kan synes, så har de likevel virkelig betydning for oss. Den nye afrikanske blokk i FN teller nå 22 stater, eller én mere enn organisasjonen av amerikanske stater sammensatt av land på den vestlige halvkule. Dette betyr at president M'Ba og hans felles (minus Mr. Bota naturligvis) kan utvotere oss og våre vestlige forbundne i FN når de ønsker det.

Og det er dette FN som våre ledere har basert vår utenrikspolitikk på og til hvilket de ønsker å overlate våre våpen så snart Sovjet-samveldet går ned på et inspeksjonssystem.»

Aftenposten orienterer

Aftenpostens Bonn-korrespondent med de mange venstreradikale venner, blant andre Dagbladets ditto, og det mistenkelige heilnorske navnet Bjørn Heimmar har nå i likhet med den mangfoldige stortingsmann Sverre Løberg tatt seg fore å reformere de tyske lærebøker. For de norske er bra nok, må vite.

Han bebuder en serie på 3 artikler om dette viktige emne, som naturligvis i høy grad må vedkomme Aftenpostens norske lesere. I den første artikkelen intervjuer han en av de store venstreradikale eksperter som de allierte innsatte i 1945, og som naturligvis da ser svært objektivt på saken.

Men la oss gi ordet til vår venn Heimmar selv:

«Aftenpostens korrespondent

Den rette sida - -

I hine hårde dage da statsadvokat Bjørnevik grasserte som værst i Drammensdistriktet, beklaget han seg under en landsviksak over at forsvarerne tjente så gode penger på «rettsoppgjøret», mens han selv bare hadde fast lønn.

Hvorefter høyesterettsadvokat W. klappet ham på skulderen og sa: «— De skjønner det, Bjørnevik, at det gjelder å komme med på den rette sida — —!»

har avlagt et besøk hos professor Eckert. Som gammel sosialdemokrat stod han i opposisjon til Hitler-regimet, og han var derfor utrustet med den ønskede kritiske innstilling (!) da de britiske okkupasjonsmyndigheter gjorde ham til sin rådgiver for lærebøkene i historie i den britiske sone. Dengang var forresten bøkene førsteklases, påpeker dr. Eckert, fordi de gamle nazistiske ble erstattet av verker som for det meste var forfattet av hjemvendte emigranter (!) og personer som hjemme hadde forsøkt å gjøre motstand mot nazistene. Eckert tilhørte selv denne kretsen.

Men Eckert innrømmer villig at kvaliteten har sunket sterkt siden. Etterhvert som forholdene ble mere normale (!) kom også de gamle lærere fra nazi-tiden tilbake, og en rekke av dem begynte å skrive lærebøker».

Såvidt herr Heimars intervju. Og nå skal han da sammen med den britisk-innsatte sosialdemokrat Eckert reformere de tyske lærebøker, som etter hva han opplyser mangler nøyaktige tall på ihjelslagne jøder m. m. Det varme samarbeide her hjemme mellom Gerhardsen-partiet og Høyre-opposisjonen holder således på å utvikle seg over landegrensene til glede for Aftenpostens konservative lesere.

Frankrikes sammenbrudd

Ministrene drøfter

Men general Weygand taler ennå en gang. Enda skarpere, enda mer ubønhørlig enn før, som for å undertrykke enhver svakhet hos seg selv sier han: «Hvis ministerrådet gir ordre til det, fortsetter jeg motstanden. Men jeg vil gjerne gjøre ett fullstendig klart: det forekommer meg uundgåelig å oppgi motstanden. Man ville bare kjempe for våpenes og fanenes ære. Krigen er tapt. På den annen side må jeg som øverstkommanderende og som franskmann også tenke på opprettholdelsen av orden i landet. Jeg vil ikke at Frankrike skal løpe faren for å henfalle til anarkiet etter et fullstendig militært nederlag. Derfor — jeg sier det nok en gang, selv om det faller meg aldri så tungt — våpenstillstanden synes meg uundgåelig.

For første gang uttaler han det skjebnesvangre ord selvom han har redegjort aldri så klart for situasjonen. Og hva har ikke dette ord kostet ham, for det var jo han som i 1918 som Fochs generalstabssjef fastsatte betingelsene for våpenstillstanden den gang. Ingen rører seg — generalen synes å stå foran menn som er blitt forvandlet til sten. Men så — en møysommelig undertrykt hulken: republikkens president gråter

Mens generalen talte hadde ministrene uavbrutt sett på marskalk Pétain. For hva er det bunn og grunn annet enn politiske taktikere, som i hele sitt liv, fordi de forstod den franske innenrikspolitikkenes spilleregler, foregjølet landet og seg selv at de var politiske førere. Nå under skjebnens harde slag blir de til intet, som papir i en flamme. Ansikt til ansikt med generalens knusende redegjørelse søker de hjelpeløse ministre redning bak marskalkens autoritet — men han bare nikker til Weygands fremstilling og fratar

Tre sammensvorne i samtale: til venstre marineminister Champanchi, i midten ministerpresident Paul Reynaud, til høyre minister Mandel.

dem håpet om at det kanskje i siste øyeblikk var mulig å spille den ene militær ut mot den annen.

«Hva er årsakene til dette nederlag, mine herrer?» spør Weygand og fortsetter så: «Bak Maginotlinjens mur, som man har overvurdert, har landet sovet. Hæren har kjempet godt, enkelte enheter har vist beundringsverdige heltemot. Men det manglet materiell. Ved krigens begynnelse hadde vi ikke mere enn 800 fly som var innsatsberedt. I dag, da Tyskland forflytter over tusener av fly, har vi ikke tilbake mere enn 350—400. Vi har aldri hatt noe virkelig luftvåpen. Den som hevder noe annet er en løgner».

Ved siden av marskalken sitter luftfartminister Laurent-Eynac. Han tier — og Weygands anklage gjelder heller ikke ham, for han tiltrådte sitt embete først for noen uker siden.

Men marskalk Pétain tar ordet og bemerker at han er helt enig i generalens utredning og i hans slutninger.

General Weygand reiser seg. Han vil forlate rommet, for den øverstkommanderende har ikke

sete i ministerrådet. Men marskalk Pétain sier: «Bli her!» Det reiser seg ingen innvendinger, og så overværer han den diskusjon som nå tar fatt.

Campinchi, marineminister og advokat, en av dem som er skyld i krigen, taler først og forsvarer seg heftig mot Weygands anførelser. Vel å merke ikke mot omtalen av nederlaget, for det er uomtvistelig, men mot den slutning Weygand trekker av det. «Nei og atter nei!» roper han patetisk, slik som han har oppnådd sin berømmelse ved skranken. «Vi må fortsette kampen ved Loire, vi må trekke en forsvarslinje tvers gjennom Frankrike og lage en uimtagelig festning av Bretagne — derfra kan vi holde forbindelsen med England!»

Også Reynaud talte slik: «Hvis Frankrike skulle være forlatt, så måtte man dra til koloniene eller til London — for ingen pris måtte man strekke våpen. «Herr Dautry», spør ministerpresidenten rustningsministeren, «er det ikke i det minste mulig å overføre en del av rustningsindustrien til Nordafrika?»

«Nei», svarer Dautry avgjort. «Man måtte først skaffe alle slags materialer som jern og kull! Man kan ikke improvisere en krigsindustri — den forutsetter industrialisering av landet, og det trenger en forberedelse på flere år!»

Men Reynaud oppgir ikke planen. «Men en kan da få over de yngre årganger av de kvalifiserte fagarbeidere!»

Dautry gjør bare en avvergende håndbevegelse. Han er en rask og grundig industrimann og liker ikke å spendere unødvendige ord. Han tenker nå på de profetiske ord som en vitenskapsmann sa om Reynaud da denne ble ministerpresident: «Honunkulus vil slå hjul fremdeles på randen av avgrunnen!»

Den livlige diskusjon går videre og så blir det aften. Etter hvert blir det mørkere og mørkere i rommet, og mens ministrene rådslår om Frankrikes

HYPOCRISY

Om engelsk hykleri er det et utall av historier. Den fransk-tyske dikter Chamisso forteller om en engelsk prest, som under krigen 1783 mellom England og Holland i sin kirke bad om seir for de engelske våpen. Nå hadde hollenderne en uke i forveien hatt en alminnelig bots- og bededag om Himlens hjelp mot de engelske overfallsmenn. Den engelske prest bad slik: Sist søndag bad de hollandske prester om hjelp fra Deg, o Gud. Tro dem ikke, Herregud, de farer bare med kjeltringstreker og løgn, denne arméyngel. Nei, tro oss, meg. Jeg er Din trofaste tjener. Jeg farer ikke med løgn, for vi englendere er et fromt folk. Så vær med oss og velsign våre våpen!

På engelsk heter slik gudsbespottelse hypocrisy — eller med et mere hjemlig ord cant. Og intet ord er mere karakteristisk for engelsk mentalitet enn nettopp dette engelske ord for begrepet hykleri og religiøs svindel, skinnhellighet.

Vi kan bare tenke på hvorledes England i de to store verdenskriger har påstått å kjempe for rettferdighet og for de små nasjoner, alt mens det okkuperte land etter land under påskuddet av at de små nasjoner ikke måtte hindre det i dets kamp for rettferdighet. Vi minnes den ekle scene på krigsskibets dekk, da Atlantic Charter ble vigslet med bønn og salmesang i 1941 av de to store hyklere Churchill og Roosevelt.

Av dagens sensasjonshungerige gule presse fremgår at den store engelske politiker og krigshisser Lloyd George var en tvers gjennom umoralsk personasje, som omgav seg med et harem fra gatens lette kvinnebrigade, og førte

et liv som best kan sammenlignes med enkelte He-menns ferd foran og bak kulissene i det skinnhellige USA, rettere sagt Hollywood, som betyr hellig skog.

Det eiendommeligste ved denne delikate avsløring er at det er Lloyd Georges egen sønn, Jarl Richard som i sine nettopp utkomne memorarer gir dette smukke nærbilde av sin far, nærmest som en apologi for sin avdøde mor, som i parantes betraktet må ha vært en tålmodig britisk kvinne.

Men har ikke Norge vært like servil og underdanig overfor England som Lloyd Georges hustru? F. eks. i 1905? Jeg så dengang Heimdal en regntung novemberdag gli inn i Piperviken med det nyvalgte kongepar ombord, eskortert av en engelsk dreadnaught, hvis kanoner pekte i retning øst. Det var sikkerlig dette nettopp avdøde høyesterettsadvokat Trygve Wyller tenkte på da han skrev at den som vil granske opphavet til tragedien i 1945 må begynne med året 1905. I sannhet kan vi med Ibsen og Terje Viken si: De lange år i prisonens kvalm, de gjorde mitt hjerte sykt! Og har vi ikke i to lange verdenskriger på vår kropp opplevet at, som Ibsen sier: Engleske kryssere stengte hver havn, i landet var misvekst og nød? Vi var blokkert så fullstendig at Norge var splendid isolert fra verdenshavene.

Hadde det ikke vært for Tyskland, hadde vi sultet ihjel for det humane og menneskekjærlige Englands skyld. Tre av de harde okkupasjonsårene skaffet Tyskland brød og fett til det engelskvennlige Norge. Selv de ivrigste sabotører og silent

Forts. side 7

General Weygand i England. Inspiserer militærskolen i Sandhurst, ledsaget av den meget omtalte Lord Gort.

Downing Street nr. 10 hvor også Norges skjebne har vært og tyvensynlig fortsatt blir avgjort.

Krigshistorisk supplement:

NS-folks og andre syndebukkers innsats i krigen i Norge

Fra Kjeller Flyplass 9. april 1940

i sydlig retning. Flyene kom rett mot Kjeller. Vi forholdt oss rolige da fenrikken hadde gitt beskjed om at vi ikke skulle foreta oss noe før på nærmere ordre.

Imidlertid kom flyene etter hvert nærmere, inntil ett av dem var over flyplassen, hvor det plutselig feldte bomber over bebyggelsen. Jeg kunne ikke se hvor disse bombene ville falle, men gikk ut fra at de selvfølgelig ville bli plassert på flyfabrikken. Og da jeg visste at min far, min bror og mine venner befant seg der, ble jeg rasende og åpnet ild. Min skytning ble nok oppfattet som signal til ildåpning. Det ble nå rettet en livlig ild mot flyene fra en rekke av de stillinger som var anlagt til beskyttelse av flyplassen. Jeg kunne ikke se om noe fly ble truffet. Men flyene trakk seg iallfall mer vekk fra flyplassen, så vi trodde vi kanskje hadde oppnådd trefere.

I løpet av en halv time, og mens vi ennå var i kamp med flyene, kom fenrik Ohr plutselig med beskjed om at ilden skulle opphøre. Beskjeden var skriftlig. Såvidt jeg erindrer var den undertegnet av M.... Jeg husker nemlig at det ble en del diskusjon om denne ordren og hvem denne M... var. Men fenrikken svarte at ordren var fra hovedkommandoen og at den måtte følges. Skytningen stoppet altså.

Omtrent 10 minutter å et kvarter etter at vår skyning mot tyskerne etter høyere ordre var opphørt, kom det fra Lillestrøm et tog bestående av 2 lokomotiver og 1 passasjervogn.

Med dette tog forlot Kongen og hans følge Oslo.

(Forts. side 7)

A., født Ø. Mine foreldre og hele min familie bodde på Kjeller 9. april 1940.

I november 1939 ble jeg innkalt til nøytralitetsvakt på Kjeller og tjenstgjorde ved Sørums batteri, som omfattet 2 kanoner og 4 mitraljører. Min kompanisjef var kaptein Rosmo og til troppsjef hadde jeg fenrik Olaf Ohr. Jeg skulle fungere som mitraljøreskytter. Tiden gikk imidlertid uten at vi fikk noen utdannelse i bruken av mitraljøsen, og da vi en dag ba fenrik Ohr om å få undervisning i dette våpen, erklærte han at han ikke kunne det. Selv hadde han aldri lært det.

Jeg spurte derfor om jeg ikke kunne få lånt ut en mitraljøre til studium. Jeg var jo utlært instrumentmaker — så jeg ville ganske sikkert på egen hånd kunne sette meg inn i dens virkemåte. Fenrikken gikk med på dette. Jeg fikk fatt i en mitraljøre og lærte både meg selv og mine kamerater hvordan den skulle håndteres.

9. april 1940 ble vi alarmert ved 4-tiden om morgenen om at det var krig. Til å begynne med trodde vi dette var sagt i spøk, men forsto til slutt at det var alvor. Vi kledte på oss og rykket inn i den stilling som var utsett for oss. Ved 7—8 tiden så vi fremmede fly mot horisonten

De tildels skjønmalte skildringer som inntil nu er utgitt om de nasjonalt lytefrie nordmenns ille gale innsats på sabotasje- og likvideringsfronten under total okkupasjon — for ikke å tale om Norges Maksimum 62 dagers spredte, militære fektninger før kapitulasjonen og våpenstillstanden 10. juni 1940 — har som man vet vært sterkt overdrevet. Den sivile myrding med «riktig» politisk for har dog — som regel — vært klokelig fortiet, selv hos direktør «Kjakan» Sønstebj. Derimot kan de bevilgende og de ansvarlige myndigheters motarbeidelse av et effektivt militært forsvar for 1940 vanskelig overdrives! En del virkelig ærefull, militær innsats er jo hittil blitt «forlagt», fortiet — eller ikke adekvat «honoreret», fordi vedkommende ikke hadde anlegg for reklame, eller ikke nød bevaagenhet på historiskrivende hold. Dette skyldtes som regel at vedkommende i handlingsøyeblikket var, eller siden ble medlem av syndebukkenes parti Nasjonal Samling. Eller at man hadde tillatt seg å trekke de høyerestående ansvarlige frem i søkelyset, slik som det i bokform er gjort for eksempel av oberstene Gudbrand Østbye og O. B. Getz og rittmester Harald Norman.

Vi tør anta at de opptegnelser som vil komme til å bringe her i Folk og Land om hederlig militær innsats eller motstand fra ovenfor skisserte kategoriers side — vil være av minst like så stor realhistorisk verdi som for eksempel hint på offisielt hold sterkt historiebeskrevne felttog i Sætedalen, hvor det ikke ble skutt ett skudd — ikke engang av vanvare

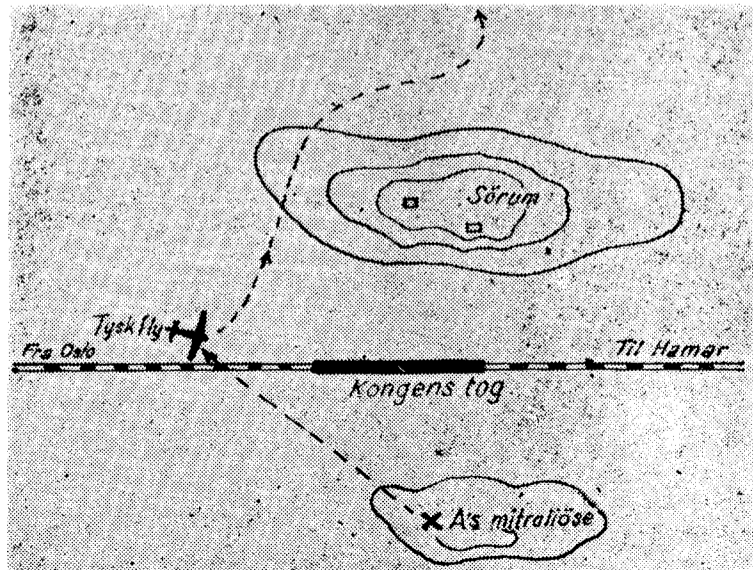
Alexander Lange.

I.

Fra sitt arkiv sender oberst Sundlo dette karakteristiske tilfelle:

Erklæring fra soldat nr. 136, A. A.:

Jeg er født 2.9.09 som sønn av verksmester A. og hustru

Situasjonsskisse fra Kjeller flyplass 9. april 1940.

Alexander Lange:

Dødsdommen over professor Skancke

«Tiltaltes tarv kan ikke sies å være varetatt av retten», sa advokat Øvergaard.

Noen bemerkninger i forbindelse med oberst Sundlo's beretning om det siste samvær med Skancke

Høyesterettsadvokat dr. jur. Jørgen Øvergaard, en edel skikkelse i norsk rettshistorie.

Det har tidligere i Folk og Land og i et uimotsagt skrift utkommet i 1954, blitt utførlig påvist hvor gal dødsdommen over komm. statsråd professor Ragnar Sigvald Skancke var. Således skrev hans siste forsvarer, h.r. advokat, dr. jur. Jørgen Øvergaard: «Lagmannsrettens hele oppfatning beror på en synkverving og har intet med virkeligheten å gjøre». Videre har bl. a. professor Gabriel Langfeldt og den danske rettspresident Svenning Rytter i alt vesentlig gitt sin tilslutning til min gjennomgåelse av Skanckedommen, som meget mer er en dom over norsk rettsvesen i en trist epoke av manglende balanse og oppløsning.

Det fremgår av Folk og Land nr. for i år at Skancke overfor oberst Sundlo hadde bekreftet at han var dømt for et punkt i tiltalen som ikke var behandlet i rettssaken.

I tiltalebeslutningen mot Skancke heter det i punkt 17: «Efter prestenes embedsneleggelse i april 1942 ble flere av dem avhentet av statspolitiet og avhørt. Omtrent samtidig (7.—8. april) ble 5 av «Kristent Samråd»s 7 medlemmer arrestert og satt inn på Bredtvedt».

Advokat Øvergaards kommentar: «Forsåvidt angår punkt 17 bemerkes at dette intet inneholder om en handling fra tiltaltes side. Det er altså direkte i strid med straffeprosesslovens § 286». (Det heter her i annet ledd: «Den (tiltalebeslutningen) skal i Korihed, men saavidt muligt med nøiagtig Angivelse av Tid og Sted, Gjenstand og

lignende, fremstille den Handling, for hvilken Tiltale reises, med Fremhævelse av de i Lovven beskrevne Kjendemerker og under Henvisning til den eller de Straffebestemmelser, som antages at kunne komme til Anvendelse».

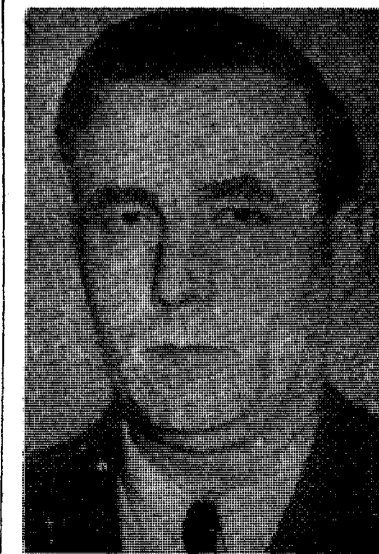
Om straffeldelsen efter pkt. 17 skriver Skancke 12. mai 1947 til Høyesteretts Kjæremålsutvalg: «Lagmannsretten har funnet meg skyldig i dette punkt slik som det er beskrevet i tiltalebeslutningen.

I retten foregikk følgende:

Da man kom til behandling av dette punkt måtte aktor lete i sine dokumenter etter de tilhørende papirer. Han fant dem ikke i farten, og ga uttrykk for det — hvorpå lagmannen bemerket: «Vi får gå videre, så får vi komme tilbake til dette når De har funnet dokumentene». Derpå gikk forhøret videre — uten at man kom tilbake til det nevnte punkt I hvert fall husker min forsvarer og jeg tydelig dette, hvorfor jeg vil påberope meg som nytt bevis: 1. Vitneprov av (h.r.) advokat C. A. Torstensen, Oslo. 2. Min partsforklaring.

Bortsett fra den saksbehandlingsfeil som her foreligger må det telle enn mer at jeg ikke er skyldig i dette punkt. Forholdet var meg helt ukjent inntil jeg så det i tiltalebeslutningen. På dette punkt er jeg følgelig blitt

Forts. side 7

Olav Meisdalshagen var sammen med Lars Moen de eneste av statsrådene som stemte for benådning av Skancke. Forøvrig er naturligvis benådning en kongelig rettighet, som neppe bør overføres på statsrådet?

Engelsk jurist om Eichmann-affæren — —

(Forts. fra side 1)

skulle ha den hensikt å tjene historieforskningen, da ville vel den første forutsetning være at det måtte innkalles en upartisk rett av kjente jurister fra nøytrale land, hvis undersøkelsesresultat og dom alene kunne gjøre krav på gyldighet overfor historien. En dom som felles av anklagerne selv må overfor etterverdenen forkastes som historisk verdiløs.

Allerede etter femten års forløp vil i dag ingen historiker av rang hevde at man av Nürnberg-prosessen kan skaffe seg historisk erkjennelse — det måtte da være det inntrykk at seierherrene i annen verdenskrig i en justiskomedie har fremstillet sitt eget forhold som storartet og de be-seiredes som ubetinget for-dømmelsesverdige.

Det er heller ingen nødvendighet for Eichmanns anklagere gjennom lange undersøkelser å kaste lys over detaljer i hans løpebane, for de kan jo etter forgodtbefinnende hefte på ham enhver skyld, og man kan med sikkerhet forutsi at den anklagede «i fullt omfang vil bekjenne sin skyld», bedyre sin anger og sin varme takk for at hans bortførere har behandlet ham så fair og menneskelig.

Det er ingen tvil om at Eichmann villig ville ta på seg enhver krigsskyld man ønsket, ibefattet Dresden og Hiroshima, straks hans israelske anklagere foreholdt ham det inntrengende nok. I tilfelle ville en kort tilbakevendt til den så inntryksfulle beskrevne underjordiske «ar-restselle» sikkerlig være tilstrekkelig til hurtig å fjerne hans eventuelle betenkeligheter og få frem full tilståelse.

Sett fra kriminalistenes og juristenes standpunkt er altså hendelsene i Eichmann-saken hittil ikke riktig forståelige. Har de derfor en politisk mening og hensikt? Og hvilke? Dette spørsmål må vi nå ta opp.

I månedene før Pariser-toppkonferansen var den offentlige mening rundt omkring verden på grunn av den høyrostedede venstrepropaganda kommet til den overbevisning, at nå var situasjonen den at hvis bare de ledende statsmenn kom sammen i Paris til fornuftige samtaler, så ville alle vanskeligheter oppløse seg til den rene idyll, slik at en tidsalder med verdensharmonier og lykke kunne begynne. Men det fantes også et mindretall av klokere iakttagere av verdenshendelsene, som forutsa at konferansen igjen ville kjøre seg fast, så snart Krustsjov avgav sine vanlige tomme løfter og til gjengjeld krevet utleveringen av Vest-Berlin og tilslutning til den ugjenkalle-

lige deling av Tyskland. Det var dog, tenkte de klokere, helt klart at amerikanerne ikke ville gå med på en slik svindelforretning og at de da også sikkerlig ville ha Storbritannia og Frankrike bak seg.

Hvis vi får lov til å gi trådtrekkerne i Eichmann-spillet en kompliment, så måtte det være denne: de har ganske sikkert hørt til mindretallet av skarpsindige, som var klar over at det på toppkonferansen hurtig ville komme til en krise i det tyske spørsmål — og det er nettopp derfor at Eichmann i dette øyeblikk måtte kastes frem på scenen.

Hans bortførelse var bestemt som et propagandamiddel likeoverfor verdensopinionen i den uvisse tid under Pariserkonferansen.

Det syntes på forhånd sannsynlig at Storbritannia i tilfelle av at forhandlingene kjørte seg fast ville få en avgjørende rolle. Derfor var også i månedvis før konferansen de liberale og venstre-rettede aviser i England ivrig opptatt med å hisse opp den offentlige mening med dystre advarsler. De malte den fare på veggen at Storbritannia ville bli innviklet i en ny verdenskrig, og ikke av noen annen grunn enn striden om Berlin, hovedstaden til erkefienden i to verdenskriger. Sammen med disse advarsler ble påny folkemeningen tatt under behandling med de gamle midler: Man skydde ingen anstrengelser for påny å varme opp løgnbrygget om de tyske grusomheter i to kriger, som nå var blitt lunkent og flaut. Åpenbart regnet hetserne fast med at den britiske regjering — når bare tyskerhatet påny var bragt i kok — ville finne det umulig å understøtte USA i en strid, som, slik deres presse hadde fortalt, bare dreiet seg om den tyske «dødsfiendes» interesser.

Den store vanskelighet med dette hetsfelttog var at krigslidenskapene etter femten års forløp hadde avkjølet seg betydelig i England og at de tilhørende propagandaeventyr var bleknet tilsvarende. Man måtte derfor søke etter et middel til å puste opp igjen det blinde tyskerhat ved å gjenopplive de halvglemte græuelhistorier. En eller annen dramatisk, ny og opplissende «avsløring» var tvingende nødvendig, for blott og bart en gjentagelse av de forlengst beryktede Nürnberg-beskyldninger gav ikke — selvom man heller ikke forsmådde dem — løfte om godt resultat lenger. Den løsning som endelig dukket opp hos den smarte regissør var storartet: man måtte slepe fram på scenen en levende «nazist», som ennå ikke var dømt og lesse på ham hele ansvaret for

en god del av de grusomheter som skal være begått eller ble begått i konsentrasjonsleirene. Prosessen mot ham ville by på anledning til påny å legge fram for den britiske offentlighet og for hele verden i ny og virkningsfull belysning tyskernes forbrytelser.

Slik ble da «Adolf» Eichmann, som man hadde tiltenkt hovedrollen i den planlagte farce, kort før begynnelsen av toppkonferansen pågrepet i Argentina og bortført til Israel. Prosessen mot ham skulle levere propagandastoff så lenge som Pariserforhandlingene var uavgjort. Det syntes jo klart at det meget snart ville komme til skarp strid om Berlins fremtid og at den britiske offentlighet ville vende seg skarpt mot faren for en åpen konflikt. At den engelske presse ikke ville undlate å falle den egne re-

ADOLF EICHMANN

gjering i ryggen hvis den viste en fast holdning var likeledes sikkert — og som ammunisjon for deres felttog skulle de nettopp i den kritiske tid til daglig leverte grufulle detaljer fra Eichmannprosessen tjene. Visselig kunne disse historier bare bli en gjentagelse av det som allerede var blitt utbasunert ved skuespillene i Nürnberg og andre steder etter krigen, men i den nye emballasje fra Eichmannprosessen ville de påny gjøre stor virkning. På den ene side i hans morgenavis ville det springe i øynene på den britiske avisleser slike overskrifter som: «Skal det flyte britisk blod for Tyskland?» og når han vendte bladet skulle det skrike mot ham slike stort oppslatte nyheter: «Nye fryktelige tyske grusomheter mot menneskeheten!»

Denne propagandaplan hadde utsikt til godt resultat — den som slo den overende var ingen annen enn den temperamentsfulle herr Krustsjov. Tvert imot alle forventninger, gjorde han slutt på toppkonferansen ved en grov skandale for den ennå var begynt.

Hvis Krustsjov hadde spilt sin rolle på konferansen slik som enhver fornuftig måtte ha ventet, så ville enhver godtroende fremtidig historiker fortsatt kunne ha gått inn for den tese at det bare var et, riktignok eiendommelig, men

iallfall tilfeldig sammentreff av begivenheter at man hadde bortført Eichmann like før Pariserkonferansen tok sin begynnelse, og at det bare var et «heldig sammentreff» at referatene fra prosessen mot ham akkurat midt under forhandlingene reiste en ny bølge av tyskerhat i Storbritannia og i verden ellers, slik at den britiske regjering bare halvhjertet og brummende stod ved siden av amerikanerne i striden med Sovjetsamveldet da det dreiet seg om å redde Berlin og Mellom-Tyskland for kommunismen.

Krustsjovs fullkommen uberegnelige slag mot konferansen veltet hele planleggingen til Eichmann-regissørene, for nå ble det plutselig forkynt at Krustsjov først var rede til i 1961 etter de amerikanske valg å forhandle med Eisenhovers etterfølger. En Eichmann-prosess ville ikke hatt den av planleggerne tilsktede virkning hvis den ikke fant sted samtidig med de avgjørende forhandlinger i Paris.

For kidnapperne var det da intet annet å gjøre enn å oppbevare ham i fengsel til tidspunktet for en ny toppkonferanse var fastsatt. En overbevisende begrunnelse for utsettelsen var det naturligvis ikke mulig å finne. Alt man kunne gjøre var bare å sørge for å fjerne Eichmann fra den offentlige interesse ved bare rent leilighetsvis å nevne ham i presse og kringkasting.

For den som overhodet gjør seg det besvær å tenke kritisk er den samme hensikt med Eichmann-skuespillet ikke vanskelig å forstå etter denne smidige utsettelse av forhandlingene. Vi må altså spørre om ennå en ting: Hvem er regissørene?

Krustsjov kan sannsynligvis ikke ha deltatt, for ellers ville han ikke ha ødelagt planen så grovt ved sin opptreden på toppkonferansen. En må også kunne anta at myndighetene i Israel bare har overtatt gjennomføringen av de planer som var pålagt dem fra annet hold. Regjeringssjefen Ben Gurion bekymrer seg bare om den praktiske nødvendighet av den politikk hans stat fører — og dens interesser kunne ikke være tjent med et nytt verdensomfattende utbrudd av tyskerhat. Han har jo tydelig erklært at for ham var Tyskland av i dag noe annet enn det av i går. Det må stå ham klart at Israel trenger ro og at det gjennom en fremtreden av kommunismen i Europa selv ville kunne bli truet. — Men Ben Gurion stod under press og måtte spille den rollen videre som han hadde lad seg påtvinge.

Selve menneskerovet var et verk av en gruppe jødiske

ekstremister, som vel må ha betraktet det som en av deres hevnaaksjoner mot det tyske folk. For dem gjelder ingen syndebetaling, slik som Ben Gurion som handlende, ansvarlig statsmann forlanger og som har nådd en fantastisk høyde. Ekstremistene vil se blodoffer!

Men dette uforsonlige krav om blodig hevn gir ennå ingen forklaring på hvorfor det akkurat måtte komme til et slikt kup like før Pariserkonferansen. Utvilsomt lengter mange tidligere medlemmer av de mordbander — som for eksempel Stern-bandet — som har rast mot arabere, engelskmenn og til og med mot FN-representanter etter at britene måtte rømme Palestina ikke høyere etter noe enn anledning til en forrykt gangsterstrek slik som bortførelsen av Eichmann fra en fremmed stats høyhetsområde. Men deres vold og deres sluhet ville ikke være tilstrekkelig: verdensomfattende regie og betydelige pengemidler var også nødvendig — det ble først stillet til rådighet da den internasjonale situasjon gav kupet en politisk mening og lovet en verdensomfattende virkning.

Denne situasjon som forespeilet resultater inntrådte da Pariserkonferansen forestod, hvor det skulle dreie seg om Tysklands skjebne. I hele verden fantes det maktgrupper som trass i ellers uovervinnelige interessemotsetninger stemte over ens i det ene mål: størst mulig skade for Tyskland! En kunne derfor stole på disse grupper når det gjaldt å utnytte Eichmannkupet så snart det var lyktes.

I første rekke stod da kommunistene i hele verden, hvis fremste mål det var å bane vei for sovjetpolitikken gjennom Vest-Europas underkastelse. Det blir sagt at det i den bande som bortførte Eichmann var flere kommunister.

Som pålitelige hjelpere for kommunistene stod som alltid venstrepartiene, som er så innflytelsesrike i mange av Europas land — klar. Alle disse partier hadde det varme ønske at toppkonferansen måtte ende med en ny triumf for Sovjetsamveldet på bekostning av Tyskland. De fleste hater USA — og uten undtagelse er alle enige om at delingen av Tyskland må gjøres permanent for på denne måte å svekke Europa like overfor Sovjetsamveldet.

I Storbritannia finnes der videre en mektig gruppe, som riktignok ikke er prokommunistisk, men som driver en rasende tyskerhets. Mange nok av disse folk var utvilsomt kloke nok til å innse hvilke store muligheter til et nytt hatfelttog bortførelsen av Eichmann kunne by på. For eksempel har Lord Beaver-

Dødsdommen over Skancke - Krigsinnsats -

(Forts. fra s. 5).

dømt uten at det har vært ført noe bevis (som påstås ikke å eksistere), og uten å ha forklart meg — i det hele uten at forholdet har vært behandlet i retten.

Hvorledes man enn vil bedømme dette forhold i relasjon til gjenopptagelsesbetingelsene i straffelovens § 414, — bør det lede til gjenopptagelse».

Men det var som det var lagt et jernlåkk over Skanckes og Øvergaard's innsigelser! Isoleringen og hetsen stengte den ulykkelige ute fra folkets medvitte. Heller ikke Skancke-saken ble på en fair måte referert i pressen.

Øvergaard: «Tiltalte er i følge dommen (se høyesterettsutdraget s. 68—69) funnet skyldig i dette forhold, til tross for at det ikke inneholder noe om en handling fra tiltaltes side — men utelukkende er en fortelling om en episode under okkupasjonen. Lagmannsrettens dom er overhode i sin behandling av de enkelte poster meget mangelfull og i opplagt strid med prinsippene i strpl. paragrafene 342 og 344. Noen beskrivelse av «gjerningen» finnes overhode ikke, og den skal foreligge også etter strpl.

brooks avis konsern allerede lenge før Pariserkonseransen begynte å propagandere mot enhver understøttelse av Tyskland — «Britain's arch enemy» — under forestående forhandlinger. Regissørene av Eichman-spillet visste altså at de kunne stole på at Lord Beaverbrook ville gjøre seg størst mulig propagandistisk nytte av prosessen mot en «beryktet naziforbryter». En slik prosess var jo vann på hans mølle. Den gav ham anledning til ennå en gang å fremstille det tyske folk, som han gir all skyld for sammenbruddet av det britiske Empire, for hele verden som en flokk forbrytere.

Og endelig stod — vel skjult og taus — bak foretagendet også de forskjellige engelske finans- og handelskretser som med de bitreste følelser ser på Tysklands økonomiske oppstandelse. For dem er alt riktig som kan skade handelsrivalen.

Det finnes ingen nøkkel til hvem som nå egentlig kan være de hemmelige trådtrekere i Eichmann-foretagendet. Vi vet, som sagt, bare at gjennomføringen lå i hendene på jødiske ekstremister og at utnyttelsen påligger grupper av de forskjelligste retninger, som bare har dette ene tilfelles: deres tyskerhat.

Sannsynligvis vil vi bortsett fra disse to kjenngjeringer ikke få vite noe mere. Men de er også helt tilstrekkelig til å klarlegge spørsmålet: Eichmannbortførelsen — tilfeldighet eller regie?

§ 375. — Men etter dommen er vi nødt til å underforstå at Skancke skulle ha hatt noe med avhenting av en del prester (hvilke?) og arrestasjon av 5 av «Kristent Samråd's» 7 medlemmer å gjøre.

Hvorledes Skanckes befattning hermed antas å være, opplyser dommeren intet om. — Om «behandlingen» av dette punkt henviser jeg til Skanckes bemerkning i ovennevnte tillegg av 12.5. 1947. Jeg henviser til skriftvekselen mellom h.r. advokat Annæus Schjødt og meg (bil. 1 og 2 hermed).

Aktor skriver 5. 8. 1947 til advokat Øvergaard bl.a. «Jeg kan ikke huske den episode De nevner om behandlingen av tiltalens punkt 17 vedk. kirken, men kan på den annen side selvsagt ikke benekte at en slik episode kan ha funnet sted Forøvrig tror jeg ikke det er tvil om den fremstilling som er gitt i vedkommende punkt i tiltalen er korrekt, og jeg tror De vil kunne finne det bekræftet ved uttalelser i sokneprest Christies bok».

Denne aktors selvavsløring hugg så Øvergaard inn på i sitt store, dyptplygende skrift av 26.4. 1948, som Eidsivating lot ligge udrøftet og tilside satt for ettertidens dom:

I anledn. av adv. Schjødts sluttbemerkning om sokneprest Christies bok («Den norske kirke i kamp») bemerkes at intet av denne bok i følge rettsboken er dokumentert, men det finnes riktignok heller intet i denne bok som kan brukes som bevis for at Skancke hadde hatt noen befattning med de i pkt. 17 omhandlede forhold. Deimot tør det hende at aktor har hentet sin lille fortelling i nevnte pkt. 17 fra Christies bok s. 171, man kjenner igjen uttrykkene derfra.

Øvergaard hevder videre at aktor «bare har plukket ut en historisk fortelling eller episode, og puttet denne helt uvædkommende ting inn i en tiltalebeslutning mot en bestemt person uten å forsøke å holde seg til forskriftene i strpl. § 286, 2. ledd».

«Det står i Christie's bok side 171 at man, når prof. Hallesbye og Ludvig Hope ikke ble arrestert «kunne spore Kirkedepartementets finger i dette. Det ville ikke utfordre legfolkets».

Slike løse spekulasjoner kan man imidlertid ikke bygge noe på i en rettssak. Øvergaard anfører at forh. domprost Johs. Hygen forklarte under bevisopptaket hvem det var som gjennomførte arrestasjonen av de 5 medlemmer. Han hadde «aldri hørt nevne at Skancke skulle hatt noe med det å gjøre». Jfr. også R. W. K r a n t z's vitneprov.

I dette lille utsnitt av min

(Forts. fra s. 5)

Da toget kom i sikte fra vår stilling, ser vi et fly komme svingende ned fra Strømmenkanten, ta en lang bue og legge seg i stilling bak toget. Det fløy derpå nærmere inn mot toget bakfra, samtidig som det gikk en smule ned så det til slutt bare var i en høyde av 150—200 meter over toget.

Da det sto klart for meg at flyet hadde til hensikt å angripe toget, åpnet jeg ild med min mitraljose på skrå forfra mot flyet. På dette tidspunkt var holdet ganske kort. Med min skytning oppnådde jeg derfor at flyet måtte endre kurs. Jeg brukte lyssporammunisjon og kunne derfor se at mine skudd traff. Flyet svingte derfor ut av kurs og gikk bakom en stor høyde ved Sørum gård for å komme i dekning mot min ildgivning. Idet flyet derfor dreier av, åpner det med sin bakre mitraljose ild mot toget. Såvidt vi kunne se angrep ikke dette fly senere toget. Vi så flyet forsvinne innover mot Oslo.

(Under den første skytningen skal kongen og regjeringen ha stått under jernbanebroen like ved Lillestrøm stasjon (jernbaneundergangen). De mente øyensynlig at de ville bli mer ubemerket om skytningen stoppet, kanskje flyene da trakk seg bort? Derfor ordren fra M. om å stanse skytningen?)

Om sin skjebne etter «frigjøringen» beretter A. A. at han ble dømt til 9½ års tvangsarbeid, nemlig 3 år for medlemsskap i NS og resten for å ta tjenestgjort i det okkuperte Norge ved tysk vaktbataljon i Beisfjord - Bjørnefjell — Karasjøkk.

Men å stille to norske vaktbataljoner til rådighet for tyskerne er som kjent ikke straffbart!

Min kamerat som passet ammunisjonsbåndet til mitral-

gjennomgåelse av dødsdommen legger jeg stor vekt på de følgende bemerkninger av adv. Øvergaard:

«Jeg henviser om betydningen av den rettergangsforømmelse som her er foregått — til min skrivelse til lagmannsretten av 27.7.47, avsnitt II som i enhver henseende fastholdes. Det er ikke urimelig å trekke slutninger fra sakens behandling for dette punkts vedkommende til dens behandling overhode. Tiltaltes interesse er i høy grad forømt og det er dog også en offentlig interesse, ikke alene at en uskyldig ikke dømmes, men også at en i noen henseende skyldig tiltalt ikke dømmes, når hans forsvaret er handicappet ved manglende bevisoppgaver, og ved utilstrekkelig beskrivelse av de handlinger man vil ha

Hypocrisy

(Forts. fra s. 4).

killers var som ravner etter tysk brød. Erik Solem og Berggrav spiste det med glupende appetitt, det gikk ned på høykant i hjemmefrontens selskaper.

Som en digresjon kan fortelles at ved en husmorkonferanse vant en husmor første pris. Hun svarte kontant: FØr bestet godt! Problemet var om hvorledes gifte kvinner skulle bevare sine menns kjærlighet. Tyskland hadde vel noe av det samme problem vis à vis Norge 1940—45.

Men dessverre Norge hadde ikke lenger noe valg, for Norge hadde uten stortingets og folkets bifall valgt å være et lydrike under England. Dr. Johan Scharffenberg har i en rekke artikler i 1924 i Arbeiderbladet belyst dette faktum. Fru Liv Nansen Høyer har i sitt verk om sin store far Fridtjov Nansen, gitt mange trekk som utfyller det bilde vi har fra 1905, et bilde som fikk sin endelige utformning i 1914, da Norges statsminister sa de berømte ord: We trust in the English Nation!

Å, hadde bare et bestemmende antall norske borgere hørt på vår store filosof og dikter Henrik Ibsen, for eksempel i de store dramaer på versefotter, Peer Gynt og Brand. La meg tilslutt sitere litt av Brand, femte akt: Verre tider, verre syner gjennom fremtidens lyner, Britens kvalme stenkullsky senker sort seg over landet, smutser alt det friske grønne, kveler alle spirer skjønne, stryker lavt, med gift-

josen da jeg skjød — er fra Skedsmo og heter Harald Nordvolden. Og en annen mann som jeg også husker — er fra Strømmen og heter Suphammer. Han var i kanonstillingen, men da ilden stoppet, kom han ned til oss.

Jeg ønsker å tilføye at batteriets betjening bestod av 75 mann, men av disse var ca. 50 mann sendt hjem noen dager før 9. april, slik at batteriets betjening denne dag bare bestod av ca. 25 mann.

Akershus Landsfengsel,
19. mai 1949. A. A.

ham dømt for. Tiltaltes tarv kan i så henseende ikke sees å være varetatt av retten».

Dr. jur. Jørgen Øvergaard's liv kulminerte med den tapre og lysende prestasjon som hans innsats i Skancke-saken var. Den skrekkelige dom bidro til å legge ham i graven før tiden — utvilsomt. Meget sent vil den edle profil i Norges retts historie som heter Jørgen Øvergaard bli glemt!

Alexander Lange.

stoff blandet, stjeler sol og dag fra egnen, drysser ned som askeregnen over oldtids dømte by. Da er slekten vorden syg.

Norge hørte ikke på sin store seer og dikter Henrik Ibsen. De valgte England herhjemme, ja mot profitt naturligvis og mot løfter som England aldri har holdt. We are coming and coming in force, så lød det fra England i 1940, da englenderne hadde provosert Tyskland. Selv Ferdinand Schjelderup gir uttrykk for sin skuffelse over kvaliteten av deres tropper fra White Chapel og Soho i sin bok om 1940.

Fridtjov Nansen, den store diplomat fra 1905 efterlyste stadig innfrielsen av Englands løfter i 1905.

Valget som avgjorde vår skjebne i 1940 kaster slag-skygger inn over dagens aktuelle utenrikspolitikk, som de facto betyr at Norge oppgir restene av den suverenitet, som man påstod seg å kjempe for under den tyske okkupasjon 1940—45.

En valgte å gå under i en svart stenkullsky!

Hans Egede Nissen

Bak kulissene —

(Forts. fra s. 4)

skjebne kommer det en tjener inn og slår på lyset. Men det lyser bare opp i tre pærer i den midterste lysekronen. Herrene har holdt opp å snakke da tjeneren kom inn, og mens alle tier søker mannen bort over veggene og bak alle forheng.

Marskalken, generalen, ministrene, republikkens president, alle sammen ser på det gåtefulle mannen foretar seg. Slik går minuttet. Til slutt taper republikkens president tålmodigheten. «Hva er det De gjør der?» roper han opprørt, og det er det første han sier i dette møte. «Jeg leter etter den andre bryteren, herr president,» svarer tjeneren ulykkelig, «men jeg kan ikke finne den!»

«Se til å komme Dem ut!» skriker Lebrun, som har mistet nervene helt, og tjeneren flykter. I det kjempemessige rom over det lange bord brenner det fortsatt bare tre nedtørftige pærer, og diskusjonen går videre. Alle sier sin mening, alle kjemper heftig for det de mener er riktig, bare én eneste tier, innenriksminister Georges Mandel. Det er noe foruroligende ved denne taushet, ja, noe farlig: han ser med sitt sugende blikk på enhver som taler og følger nøye hvert ord som blir sagt for å gjemme det. Han regner allerede med den time da han i London eller annet sted kan påvise hver feil som blir begått her og avsløre dem som her lar seg rive med av øyeblikket mens han selv bevarer hodet kalt — som før er han en iskald regnemester.

NS og arbeiderne -

(Forts. fra side 2).

Og i et annet innlegg heter det bl. a.:

«Nå er det en ting i denne sak som jeg har lyst til å komme inn på, og det er at de første tyskerarbeidere drog i veg på dette arbeide mens nordmennene holdt på å forsvare sitt land mot det tyske nazivelde. Jeg har hørt at det ble utkjempet kamper ikke så svært langt nordenfor Lillehammer da de første tyskerarbeidere drog i veg. Og hva slags arbeide var det de utførte? Jeg har også hørt at de lesset tysk ammunisjon og våpen på jernbanevogner som tyskerne skulle bruke mot det norske folk. Og jeg har også hørt en tyskerarbeiders uttalelser fra disse krigens og redslens dager: «Jeg bet tennene sammen, tenkte på pengene og drev på — — —»

Og etter å ha forklart hvorledes han selv holdt seg til det gårdsarbeide han hadde før krigen og som sannelig var usselt nok betalt, konkluderer han med:

«Og det vil jeg ha sagt at jeg synes ikke at Quisling var noen verre landsforreder enn de som skulle være norske arbeidere, men som var med på Gardermoen og hjalp tyskerne mens krigen raste i Nord-Norge».

*

Disse korte glimt er et inntrykk av situasjonen slik den var da jeg selv forsøkte å gjøre et fremstøt via en tysk løytnant, som i kraft av sin stilling kunne gjøre en personlig henvendelse til Terboven. Det var på høsten 1942, en tid etter at «Fri Fagbevegelse» hadde bragt den foran nevnte artikkel. Den tyske løytnant var en hardkokt tysk nasjonalsosialist, som til å begynne med viste liten forståelse for norske synspunkter, men det lykkedes meg etterhvert å få ham omvendt slik at han erklærte seg villig til å la en redegjørelse fra meg stilet til ham gå videre til Terboven. Og i denne redegjørelse la jeg sannelig ikke fingrene imellom. Det er faktisk når jeg ser tilbake på det idag utrolig at det ikke hendte meg noe. Så heldig var imidlertid ikke min tyske hjelper.

Redegjørelsen var en voluminøs affære, som det vil føre for langt å gjengi her, men enkelte utdrag vil gi et inntrykk av innholdet for såvidt angår problemer vi her beskjefter oss med:

«Idag står representanter for det Tyskland, som de fleste bare kjenner fra forhåndsagitasjonens verden, som okkupasjonsmakt i Norge. Man kan forstå og også forsone seg med at krigen krever sine ofre av oss, men man forstår ikke at de tyske myndigheter ikke sy-

nes å være villig til å møte sine norske medarbeidere for den felles sak på like fot og med den tilstrekkelige tillit. De (store deler av NS) hevder også at det norske folk på mange måter stilles i en særklasse.

I avisene og gjennom kringkastingen har de fått rosemalte meldinger om at rasjonene, særlig i Tyskland, men også i mange okkuperte områder uten egen nasjonal regjering ligger langt gunstigere an enn her hjemme, og dette i forbindelse med andre forhold gjør at de ser det slik at Tyskland lar sine imperialistiske hensyn gå foran nasjonalsosialismen og blodsfellesskapet. De mener at det i praksis er lite å se til den europeiske fellesskapsfølelse og det germanske fellesskap».

— — —

«— de kan ikke forsone seg med at de sivile tyskere her i landet ikke skal dele landets kår, men ha særrettigheter som til og med betydelig overstiger det de ville ha i sitt hjemland. Det pekes også på at det i stor utstrekning drives ulovlig handel. Videre fremholdes det at de tyske økonomiske interesser i Norge stadig brer seg, at tyskerne slår mere og mere av norsk næringsliv under seg, og at dette ikke stemmer med kladden om kamp mot kapitalinteressene.

Når det mot slike argumenter anføres at vi også på vår måte må være med på å bære krigens byrder, så svars det for det første at det intet har med den sak å gjøre at spesielle tyske kapitalinteresser trenger inn i Norge. For det annet anføres det at vi er med på å bære byrdene på annen måte. Hele landet arbeider idag faktisk i den tyske krigføringens interesser».

— — —

«Også i vår hjemlige kamp spiller det materielle en stor rolle. Det lar seg ikke benekte. Og situasjonen i så henseende er temmelig bedrøvelig for tiden.

— — —

«Kjøene øker, som enhver kan se, stadig. Man stiller seg nå ofte opp i kø kvelden i forveien og for husmødre med flere barn blir det å fortsette med køståing hele dagen. Hva går det ikke tapt av arbeidskraft og tid på dette, og man kan vel nesten tenke seg hvorledes stemningen er i kjøene og hva det sies både om tyskerne og NS.

Det er ikke urimelig at folk spør hvorfor det skal være slik. Men ingen svarer dem, ingen vil eller kan gi noen slags forklaring. Isteden leser man i avisene at så storartet som nå har det aldri vært før! De har fått pålegg fra Presseabteilung om overhodet ikke å nevne disse problemer og stadig kommer det nye forbud. Jeg

DE FORFULGTE FORFØLGER

Mens AFTENPOSTEN på første side forteller en sørgelig historie om at nå er det jødene i Marokko som blir forfulgt, så kan en litt lenger ute i bladet lese en melding om at de nok ikke er alene om det. Også andre blir forfulgt — og pussig nok av det samme Israel som klager over marokkanerne. To jødefamillier som kom til Israel fra Polen har nemlig måttet rømme igjen, fordi de ble forfulgt som kristne eller gift med kristne kvinner. Ingen vestlige aviser skriker opp om kristenforfølgelse av den grunn. Og dog kan sikkert våre lesere forestille seg hva som ville ha skjedd om noen var blitt fordrevet fra et vestlig land på grunn av jødisk tro.

HAKEKORSFANER I TOKIO

I hovedforretningsgaten i Tokio, Ginza, vaier det nå et hakekorsflagg. Det er den japanske avis på engelsk «Japan Times» som forteller at medlemmer av den japanske antikommunistiske liga heiste dette flagg allerede julaften som et «antikommunistisk symbol».

vedlegger en liten prøve på ett av de siste».

— — —

«Vi har i Norsk Arbeidsliv kjempet som løver for å forklare sakene så langt vi da selv begriper dem og innenfor rammen av det vi får lov til å si — hvilket i sannhet ikke er meget. Nå går det ikke lenger. Folk begynner også å tvile på vår hederlighet — —»

«Det jeg mener det bør gjøres er først og fremst å søke å skape orden i forsynings- og fordelingsproblemet, samtidig som man i videst mulig utstrekning gir folket sannferdige opplysninger om hvorledes stillingen er til enhver tid».

— — —

«Jeg ber Dem undersøke mulighetene for også her i Norge å skape visse lettelsener på forsyningsområdet — for eksempel ved en mindre heving av brødrasjonene. Man vil jo også gjerne ha en følelse av at det virkelig går fremover for Europa og ikke bare lese om hvor storartet det er andre steder. En ekstra tildeling til jul i likhet med det som er bestemt i Tyskland, ville også bidra til å lette stemningen og skape bedre arbeidsinnsats».

*

Som sagt, min tyske melommann, løytnanten, ble noen dager etter at han hadde forelagt Terboven dette memorandum med øyeblikkelig virkning beordret til frontinnsats på østfronten. Derfra

BRYLLUPPET BLE UTSATT

Den nyvalgte amerikanske president Kennedy har også en søster Pat (Mrs. Peter Lawford), som er en god bekjent av den svarte Sammy Davis jr. Den kjente Broadway-journalist Dorothy Kilgallen skriver i forbindelse med Sammy's bryllup med den svenske May-Britt bl. a.: — «Jeg er tilbøyelig til å se på som logisk teorien til dem som sier at brylluppet ble utsatt til etter valgdagen fordi Mrs. Peter Lawford måtte være til stede «and kiss the groom», og tilstedeværelsen av Senator Kennedy's søster ved raseblandingsbrylluppet kunne ha kostet demokratene massevis av stemmer blant «the Southern segregationists».

TRAMPET I KLAVERET

Nå er også SAS falt i unåde hos københavneravisene, som er like gale som våre egne Oslo-aviser. Selskapet har nemlig i en publikasjon skrevet om Norge at «the population is almost all pure Aryan». (Befolkningen er så å si utelukkende ren arisk). Slikt kan man naturligvis ikke si i en verden hvor bare jøder og niggere får berømme seg av sin rase, og «SAS, Region Norge» beklager da også sitt utslag av rasehovmod. Skulle rette vedkommende ha tatt feil av et manus fra «krigen»s dager?

fikk jeg en stund etter en hilsen fra ham, men senere hørte jeg intet, så formodentlig fant han sin død der.

Men, det ble gitt ekstratil- deling til jul.

Selv slapp jeg uten direkte påtale fra tysk side dengang, men ved en senere anledning under et sammenstøt med en tysk SD-mann, fikk jeg høre at saken ikke var glemt, men ble oppbevart i «aktene» mine.

Derimot fikk jeg min straff for foranstående unasjonale angrep på norske interesser under straffesaken mot meg etter fredsutbruddet. Aktoratet dokumenterte selv dette brev, og statsadvokat Ragnar Christophersen erklærte at han antok forsvaret ville påberope seg brevet (det kunde han tatt med ro!), men så langt fra å tale til min fordel, så viste brevet at jeg hadde vært fullt klar over «svineriet», men likevel hadde jeg fortsatt mitt medlemskap».

Slik kan altså «landssvik» også fortolkes!

I en senere artikkel skal jeg i kronologisk orden berette om ytterligere partiinnsats til fordel for norske arbeidere.

Siegfried.

NY LANDSSVIKER-KONSERT

Christian Sindings tredje fiolinkonsert, som han skrev i 1917 og som etter uoppførelse i Bergen samme år forsvant sporløst, er nå kommet til rette igjen i Tyskland. Konserten vil bli spilt i Köln i år, og den tyske fiolinist Franz Marzalek skal være solist.

*

NESTEN 1 MILLION

Justisdepartementet har offentliggjort sin årlige oversikt over uoppgjorte inndragnings- og estatningssaker fra «retts»oppgjøret. I 4 saker utstår oppgjøret i påvente av boslutning, mens det i 4 andre pågår prosess i forbindelse med tvangsinnrivelse. I en sak betaler den utplyndrede med årlige avdrag. Det samlede utestående beløp pr. 1. januar i år var kr. 953,000. I forbindelse med denne oversikt legger departementet frem for Stortinget søknad fra en 82 år gammel mann i Drangedal om ettergivelse av et inndragningsbeløp på kr. 20 000. «Departementet ser ingen grunn til at en ikke skal drive inn restbeløpet».

*

WILLY BRANDT FAR STØTTE

Den som kaster smuss på lederne for det tyske sosialdemokrati og den tyske fagbevegelse, som ble tvunget i eksil av Hitler for deres aktivitet i den tid de måtte forlate Tyskland, leker med ilden, erklærte presidenten for den amerikanske Jewish-Labor-Committee, Adolph Held, i en alvorlig advarsel mot den for tiden pågående presse- og propagandakampanje i Tyskland, som foruroliger og forarger «amerikanerne». Adolph Held nevnte, i følge Deutsche Wochen-Zeitung, i denne forbindelse navnene Willy Brandt og Max Brauer.

Avetter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgronr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land